

на силитѣ, които подписаха берлинския договоръ. Г. Гешовъ е единъ господинъ, който, както знаете, взе много живо участие въ българската политика. Той бѣше ораторътъ на депутацията, която прѣдстави първото българско прошение на комисията и той говори много добръ английски, тъй като е прѣкаралъ много години въ Манчестеръ. Той ми каза, че депутацията ще състои отъ него и отъ двама другари, единиятъ отъ сѣверна България, а другиятъ отъ Македония. Той тръгва утрѣ за Търново, дѣто ще срѣщне другаритѣ си и съ тѣхъ ще отпътува прѣзъ Букурещъ и Виена за Парижъ и Лондонъ. Вѣроятно ще се върнатъ прѣзъ Берлинъ, Римъ и Цариградъ, но тъй като главната имъ цѣль е да посѣтятъ Парижъ и Лондонъ, тѣхното връщане ще зависи отъ обстоятелствата. Намѣрението на депутацията е да иска прѣди всичко съединението. Това споредъ екзарха и г. Гешова, било нужното прѣдварително условие. Но послѣдниятъ прибави, че желанието му е да покаже на Европа, колко разумни могатъ да бждатъ българитѣ. Сжщинската имъ молба ще бжде за единъ европеецъ генералъ губернаторъ и за едно измѣнение (на договора) за балканскитѣ гарнизони които, казва, плащатъ българитѣ и на сѣверъ и югъ отъ тая планина. На излизане, екзархътъ поиска да дамъ на г. Гешова едно писмо на самоличностъ, както каза той, до Васъ. Това азъ обѣщахъ и пратихъ на екзарха, отворено за прѣдаване г. Гешову, писмото, отъ което Ви притварямъ прѣписъ. Г. Калай и баронъ Рингъ тъкмятъ и двама да му дадатъ писма отъ подобенъ характеръ. Германскитъ, г. Брауншвайнгъ, обѣща да пише на своето правителство. Г. Гешевъ смѣта да стигне въ Лондонъ въ петнадесетъ деня“. Синята книга дава текста на прѣпоръчителното. Ето го: „По молбата на Негово Блаженство Екзарха давамъ това писмо на Ив. Ев. Гешевъ, който е билъ избранъ да прѣдставлява Източна Румелия въ една българска депутация, която ще посѣти столицитѣ на държавитѣ подписали берлинския договоръ. Азъ казахъ на Н. Блаженство и на г. Гешова, че мога да дамъ това писмо само, за да удостовѣря неговата самоличностъ и че, като нѣмамъ инструкции по тоя въпросъ, не мога да дамъ мнѣние колкото за приема, който ще намѣри депутацията“. На утрото, ново писмо отъ сжщия Уолфъ до Солзбери, все по моята мисия (Turkey, № 8, 1879, стр. 715). „Милорде, пише